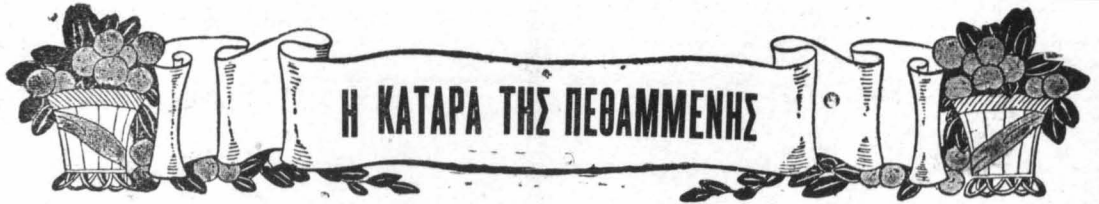

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδύναμου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ άγαπά τη βασίλισσα της Γαλλίας και κάνει την άπειρη κείρα να της στείλει ένα έρωτικό γράμμα με τον κατάσκοπό του, τον κατοικίτιο καλόγερο Κορινιάν... Τόν ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δυο άκομη ήρωες της ιστορίας αυτής: Η Άννας ντε Λεσπάρ, η πανέμορφη και άτρομη, που ποθεί να έκδηλη τον Ρισελιέ γιατί δολοφόνησε τη μητέρα της, κι ο βαρβάνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός ξειροφάγος, πουρχεται να αναλάβει υπηρεσίες στον Ρισελιέ. Τρία όμως άκομη πρόσωπα λαβαίνουν συγχρόνως ένεργό μέρος στην Ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της έμφαγωγίας, νεαρός άλλα και τρομερός Τραγκαθέλ, ο βαρβός του Μονταβιέλ κι ο κόμης ντε Μπλουβ, φίλος του άρωσιωμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κάβεται πλάι στο μέγαρο που κρόβεται η Άννας, τήν βλέπει, τήν έρωτεύεται τρελλά και τήν σώζει μάλλιστα άπο τόν Σαμπριάκ, ο όποιος τόν καλεί σέ μονομαχία. Στό μεταξύ αυτό ο Κορινιάν πργαίνει τό έρωτικό γράμμα του Ρισελιέ στη Βασίλισσα. Στό δρόμο η Άννας κι' οι τέσσερες άντροφές της ριχνονται να τού τό πάρουν. Ο Κορινιάν ξεφανώνει έφρακι και τρέχουν να τόν βοηθήσουν — μίν έξόντος τί τρέχει — ο Τραγκαθέλ, ο Μπλουβ κι' ο Μονταβιέλ, που περιούσαν τυχαίως έκει κοντά. Ξειροφάχου με τούς άντροφές της Άννας, τούς νικούν κι' ο Κορινιάν γλιτώνει. Άλλά έχει χάσει τήν έπιστολή του Ρισελιέ. Ποίος τήν πήρε; Ο Κορινιάν άκουσε ν' άναφεραται τό όνομα Τραγκαθέλ. Άρα αυτός πήρε τήν έπιστολή. Τρέχει και τό άναφέρει τρέμοντας στον Ρισελιέ, ο όποιος καλεί άμέσως τόν άνακριτή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ο κύριος άνακριτής!

—Νά μη άμέσως! έπτε ζωηρά ο Ρισελιέ.

Έπτε άναγκή να τούίσουμε έδó τήν υπεράνθρωπη ψυχική δύναμη του καρδινάλιου. Ένώ ή άγονία, θανάσιμη και τρομερή, τού υπάραζε τήν καρδιά του, ένώ τό όλθθριο ν' αυτόν γράμματα τού μπόρουσε τή στιγμή έκείνη να θρικόταει κόλλα; σ'α χέρια τού βασιλέως, ώστόσο πηγαινε άμείλιχτα τήν άγνα α του ατή. Κι' φρόντιζε—όπως είδαμε—νά άναμειξη στήν ύπόθεση τής Άννας τούς ντε Λεσπάρ τόν ύ.θεν Σαμπριάκ, με καταπληκτική διαύγεια πνεύματος και με ψυχραιμότητα πανουργιά!

Ο άνακριτής μτήκε. Φαιόταν άφερος και κακοδιάθετος. Έπριζε με μάτια στον Τραγκαθέλ, κι' έπειτα κάρφωσε τά μάτια του έρωτηματικά στον καρδινάλιο. Έκείνος ένοιωσε τή σημασία τού θλέμμάτος του και έπτε:

—Μπορείτε νά μιλώστε ελεύθερα, μπροστά στον βαρβάνο ντε Σαμπριάκ... Έπτε φίλος μου!

—Πανιερώτατε! έπτε τότε ο άνακριτής. Έπηγα στήν όδο Γων Καλών Παιδιών, στήν Άκαδημία Όπλομαχητικής του Τραγκαθέλ, κι' ένήργησα λεπτομερεστά άρευνα... (Ο Τραγκαθέλ έφαιζε τίς γροθίες του)... Δυστυχώς δέν θρικόταμε τίποτε... Ούτε τό παραμικρό παληόχαρτο... Άλλωστε ο Τραγκαθέλ δέν κατοικεί στήν Άκαδημία του, όπως άναφεραν τήν Έκλαμπρότητά σας... (Έδó ο Τραγκαθέλ σκέπτηκε: «Ω, καλέ μου Μπλουβ!» Άν δέν ήσουν τόσο προσηνητικός, θά ήμουν στό μπουντρούμι τώρας!...)... Μάτια λοιπόν τόν περιμέναμε νά ρθή για νά τόν συλλάβουμε... Κι' έτσι δέν μπόρεσα—φυσικά—νά τόν φυλακίσω στή Βασίλλη, όπως με διατάξατε!...

Περιέργο πράγμα!... Η άναφορά αυτή καθούσασε τόν Ρισελιέ, άντις νά τόν δυσορετήση!... Αύτά άποδείκνυαν, ότε τό γεγονός τού συνέβη δέν ήταν άποτέλεσμα συνωμοσίας; και ρχιουργίας, πλεγμένης μένα σ'α άνάκτορα τού Λουβρου. Ίσα-ίσα, σχηματίσε τώρα τήν ιδέα, ότε ο Τραγκαθέλ—τόν όποιο ούτε γνώριζε άλλωστε—ήταν προσωπικός έχθρος του. Κύριος οίδε για τίς πούν λόγος.

—Καλά! έπτε ο λίγο. Φάξτε με τούς κατασκόπους σας όλόκληρο τό Παρίσι και συλλάβτε τον!

—Φοβούμαι, πανιερώτατε, μήπως έφυγε άπ' τό Παρίσι, αυτός ο άχρείος!

Ο Τραγκαθέλ έπνιξε μιά θλασφήμια. Άκούς έκει, νά τόν ποον άχρείος!... Αυτό ήταν άυπόφορο!...

Μισοέξαλλος, θάβισε άπότομα πρós τόν άνακριτή. Τό στίβαρό χέρι του ήταν έτοιμο νά τόν γαστουκίσω... Νά τού δώσω ένα ράπισμα, άπ' τό σφοδρά κι' άνεκδιήγητα έκείνα ραπίσματα, τά όποια μόνον αυτός ήξερε νά δίνη!...

—Έ, τί τρέχει λοιπόν, Σαμπριάκ;... φώναξε με άπορία ο Ρισελιέ. Τί έπαθε;

Ο Τραγκαθέλ δάγκασε αιματηρά τό χέλι του για νά συγκρατηθί κι' έπτε κατάχλωμος:

—Πανιερώτατε, θέλω νά πληροφώρησω τήν έκλαμπρότητά σας, ότε γνωρίζω αυτόν τόν Τραγκαθέλ!

Ο Ρισελιέ έγνεψε σ'όν άνακριτή ν' άποσβέθθ. Ο Τραγκαθέλ σκέπσισε τό ιδρωμένο μέτωπό του με άνακούφια... Φτηνά τήν είχε γλυτώσει... Παρ' όλων νά προδοθή μόνος του!...

—Γνωρίζετε λοιπόν τόν Τραγκαθέλ; τόν ρώτησε ο Ρισελιέ.

—Μάλιστα, πανιερώτατε... Φοίτησα πολύν καιρό στήν Άκαδημία τήν όποια ο Μπαρβιλλάρ παβαίνοντας κληροδόησε σ'όν Τραγκαθέλ, τόν καλύτερο μαθητή του!...

—Τι άνθρώπος έπτε λοιπόν αυτός ο αστανάς;

—Έχει τήν ήλικία μου, τό σώμα μου, τή μορφή μου, πανιερώτατε!... Φανταστήτε για μιά στιγμή, ότε θλέποντας έμμεσα, θλέπτετε όλοζώντανον τόν Τραγκαθέλ μπροστά σας!...

—Περιέργο αυτό μά, τήν πίστι μου! ψιθύρισε ο Ρισελιέ. Για τήν ήλική του τί ξερετε;

—Έπτε καλός νέος! Δέν άκουσα τίποτε τό άσχημο για λογαριασμό του.

Ο Ρισελιέ θύθηκε τή ματιά του σ'α μάτια του Τραγκαθέλ. Έκείνος όπλιόστηκε με τό άφέλεστορο ύφος τού κόμου κι' έπτε ίπόμενε νικηφόρα τήν τρομερή αυτή έξέταση.

—Μήπως είσατε φίλος του, λοιπόν; ρώτησε άπότομα ο καρδινάλιος.

—Ούτε φίλος του, ούτε έχθρός του, πανιερώτατε!... Τόν γνωρίζω όπλός και τίποτε περισσότερο!... Ώστε έσείς, πανιερώτατε, τόν μωσιέτε οίδον; λ

—Κύριε ντε Σαμπριάκ, σάς τό λέγω και σάς τό ρεκόβω μιά για πάντα: Νά μη με ρωτάτε ποτέ, στό μέλλον!...

Ο Τραγκαθέλ όποκλήθηκε θαθεία. Ο καρδινάλιος, έχαριστημένος, έξακολούθησε πύ μαλακά:

—Δέν μισώ κανέναν... Αύτός ο άνθρώπος όμως, έπτε έχθρός του κράτους... Σαμπριάκ, πέστε μου, άφου τόν γνωρίζετε, θά αναλαμβάνατε νά τόν βρήτε;

—Ω, μά αυτό σάς τό έγγυώμαι με τό κεφάλι μου πανιερώτατε! ξεφώνισε ο Τραγκαθέλ με κρυφόν σαρκασμό.

Τό άγριο μάτι τού καρδινάλιου άστραψε. Άρπαξε πόν Σαμπριάκ άπ' τό μπράτσο και μούγγισε, μέσ' άπ' τά σφυγμένα τού δότια:

—Φέρε μου τό κιβώτιο τής Άννας; και θά παντρευθί αυτή τήν άριστοκρατική και θελκτική νέα!... Έδρε μου, συλλαβέ τόν Τραγκαθέλ και θά έσέ πλουτώσω... Άν όμως προτιμήσης—μόλις τόν θρής—νά τού δώσης κατάστηθα κομμια από κείνες τίς γερές σπαθίες, πού θουβούνην για πάντα τό άνθρώπινο στόμα... τότε... ώ, τότε θά σοι δώσω τή θεία τού άνακριτού έκείνου, πού ήταν έδó πρδ όλγου!

Μιλώντας έπτε ο Ρισελιέ, είχε σηκωθεί κι' είχε πάρει τή μεγαλοπρεπεστάτη έκείνη υτάσι, τήν όποια τόσο θαύμαζε κι' ο ίδιος ο βασιλέως. Άπλωσε έπειτα τό χέρι του, έδειξε τήν πόρτα κι' έπτε:

—Μπορείτε νά φύγετε τώρα!... Σκεφθήτε δέ, ότε κρατείτε σ'α χέρια σας τόν έρωτά σας και τήν τύχη σας, κύριε βαρβάνο ντε Σαμπριάκ!...

Ο Τραγκαθέλ όποκλήθηκε σιωπηλά. Και με τό μέτωπο χλωμό, με άλλόκοτο χαμόγελο σ'α χέλι του και με ζαλιμένο τό μυλό του άπ' όσα παρόενα είχε θεί, είχε κάνει κι' είχε άκούσει, θάβισε πρós τήν πόρτα. Η πόρτα όμως άνοιξε τή στιγμή αυτή κι' ο κλητήρας φώναξε:

—Ο κύριος βαρβάνος ντε Σαμπριάκ!...

Άμέσως δέ, πρós τόν έπολιθωμένο Τραγκαθέλ και σ'όν κατάπληκτο καρδινάλιο, ράφηκε κατάχλωμος και αιματολουμένος ο βαρβάνος, τόν όποιο δού ύπηρετές συγκρατούσαν άπ' τίς μασχάλες θρόνον με δυσκολία...

Ο Σαμπριάκ προχώρησε δυό βήματα μέσα στό γραφείο. Ο Τραγκαθέλ σήκωσε θρόνο τό κορμί του και κυττώντας λοζα τήν ύψηλική αυτή σκηνή, σταύρωσε τά μπράτσια του και περιμένε τή συνένεση. Χωρίς άλλο, κάποιος κρυφή συνενόησης θά είχε γίνει έντω μεταξύ έξω σ'όν άντιθάλογο, για τί ή θύρα είχε μείνει άνοιχτή. Στό

